

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 681/23
30.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Драгана Ћесаровића, председника већа, судија Зорана Ђорђевића и Драгољуба Албијанића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела фалсификовање новца из члана 241 став 3 у вези става 2 Кривичног законика и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Панчеву и бранилаца окривљеног АА, адвоката Миленка Цвијовића и адвоката Добривоја Главонића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Панчеву К.бр. 3/22 од 07.04.2023. године, након одржане јавне седнице већа, у смислу члана 447 ЗКП, дана **30.01.2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ жалби бранилаца окривљеног АА, адвоката Миленка Цвијовића и адвоката Добривоја Главонића, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Панчеву К.бр. 3/22 од 07.04.2023. године, у погледу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду, **окривљеном АА**, применом члана 4, 42, 43, 44, 45, 48, 50 и 54 КЗ, за кривична дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим, **претходно утврђује**, и то за кривично дело фалсификовање новца из члана 241 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, **казну затвора** у трајању од **6 (шест) година и новчану казну** у износу од **300.000,00 (трестотинехиљада) динара**, а за кривично дело фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, **казну затвора у трајању од 3 (три) месеца**, а затим га, уз примену члана 60 и 63 КЗ, **ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора** у трајању од **6 (шест) година и 1 (једног) месеца**, у коју казну затвора му се има урачунати време проведено у притвору од 03.09.2021. године у 21:00 часова до 27.09.2021. године и **новчану казну** у износу од **300.000,00 (трестотинехиљада) динара**, док се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Панчеву, као и жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Миленка Цвијовића и адвоката Добривоја Главонића, у преосталом делу, **ОДБИЈАЈУ као неосноване**, а пресуда Вишег суда у Панчеву К.бр. 3/22 од 07.04.2023. године, у **непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву К.бр. 3/22 од 07.04.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела фалсификовање новца из члана 241 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) година и новчана казна у износу од 300.000,00 (трисотинехиљада) динара и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца, а затим је осуђен на на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 1 (једног) месеца и новчану казну у износу од 300.000,00 (трисотинехиљада) динара. Према окривљеном изречена је мера безбедности одузимања предмета и то 991 (деветстотинадеведесетједна) лажна новчаница од по 100 америчких долара, укупно 99.100 америчких долара и лажна румунска боравишна дозвола број ... на име АА, са роком важења до 27.07.2029. године, који се по правноснажности ове пресуде имају уништити. Окривљеном АА у изречену казну затвора урачунаће се време проведено у притвору од 03.09.2021. године у 21:00 час до 27.09.2021. године. На основу члана 261, 262 став 1 и члана 264 став 1 ЗКП, окривљени АА обавезан је да надокнади трошкове кривичног поступка и то трошкове настале пред Вишим јавним тужилаштвом у Панчеву, у износу од 1.090,00 динара, на рачун Вишег јавног тужилаштва у Панчеву и износ од 5.000,00 динара, на име трошкова паушала у корист буџетских средстава суда, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Панчеву, због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и побијану пресуду преиначи у делу одлуке о казни, тако што ће окривљеном АА за оба кривична дела за која је оглашен кривим утврдити појединачне казне у дужем трајању и већем износу новчане казне, а затим га осудити на казну затвора у дужем трајању и новчану казну у већем износу, који би био адекватан вредности фалсификованог новца и тежини дела,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Миленко Цвијовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, уважавајући жалбу браниоца окривљеног АА, преиначи ожалбену пресуду тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело фалсификовање новца из члана 241 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, а у делу који се односи на кривично дело фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, окривљеног АА за ово кривично дело осудити на казну затвора у трајању од 30 (тридесет) дана или да уважи жалбу браниоца окривљеног и укине ожалбену пресуду, а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да уважи жалбу браниоца окривљеног и преиначи ожалбену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији и окривљеном АА изрекне најблажу могућу кривичну санкцију забрањену за ова кривична дела. Бранилац окривљеног АА, адвокат Миленко Цвијовић, замолио је суд да окривљени АА и његов бранилац, у смислу члана 447 став 2 ЗКП, буду обавештени о седници другостепеног суда, и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Добривоје Главонић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду закаже седницу већа и окривљеног и његовог браниоца обавести о дану и часу када ће иста бити одржана и да након одржане седнице већа побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исту преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело из члана 241 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, а за кривично дело из члана 355 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, окривљеном изрећи блажу врсту кривичне санкције.

У одговору на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Панчеву, изјављену против пресуде Вишег суда у Панчеву К.бр. 3/22 од 07.04.2023. године, бранилац окривљеног АА, адвокат Миленко Цвијовић, навео је да је наведена жалба неоснована и неаргументована.

Апелациони јавни тужилац из Београда је, поднеском Ктж.бр. 738/23 од 16.06.2023. године, предложио да Апелациони суд у Београду жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Панчеву, изјављену против пресуде Вишег суда у Панчеву К.бр. 3/22 од 07.04.2023. године, усвоји као основану и побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеном за оба кривична дела за која је оглашен кривим утврдити појединачне казне у дужем временском трајању и новчану казну у већем износу и осудити га на јединствену казну затвора у дужем трајању и новчану казну у већем износу.

Апелациони суд у Београду је одржао јавну седницу већа, у смислу члана 447 ЗКП, у присуству окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Миленка Цвијовића и адвоката Добривоја Главонића, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца из Београда, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби, одговора на жалбу, а имајући у виду и предлог Апелационог јавног тужиоца из Београда, из напред цитираног поднеска, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку, донео одлуку као у изреци пресуде.

Жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Миленка Цвијовића и адвоката Добривоја Главонића, првостепена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП, наводећи да је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде, да пресуда не садржи разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, док су разлози који су дати у потпуности нејасни и у знатој мери противречни.

Међутим, Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је, по налажењу овога суда, противно наводима у жалбама, изречена пресуда јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележја кривичних дела за која је окривљени АА оглашен кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, пресуда не

садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, а првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне и правилне разлоге за своју одлуку.

Ценећи жалбене наводе бранилаца окривљеног АА, адвоката Миленка Цвијовића и адвоката Добривоја Главонића, којима се првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, Апелациони суд у Београду исте оцењује неоснованим, из разлога што је првостепени суд, приликом доношења побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, када је нашао да је окривљени АА извршио кривично-правне радње, ближе наведене у изреци побијане пресуде.

Првостепени суд, полазећи од навода тужиоца и одбране окривљеног, као и осталих изведених и прихваћених доказа, у образложењу ожалбене пресуде, на странама 10-16 наводи чињенице које међу странкама нису биле неспорне и за исте даје јасне, детаљне и за овај суд у свему правилне разлоге.

На основу свега наведеног, међу странкама је и чињенично и правно неспорно да је окривљени АА, дана 03.09.2021. године, у 14,00 часова, на граничном прелазу Ватин, у урачунљивом стању, са директним умишљајем и свестан противправности свог дела, приликом граничне контроле и покушаја да пређе државну границу из праца Румуније ка Србији, шефу смене на граничном прелазу Ватин, полицијском службенику ББ, дао на увид и употребио као праву фалсификовану румунску боравишну дозволу број ..., на име АА, са роком важења до 27.07.2029. године, а што је утврђено на основу признања окривљеног, које признање је поткрепљено осталим изведеним писаним доказима и исто ничим није оспорено.

Међутим, оно што је у овом кривичном поступку било спорно односи се на кривично дело описано под тачком један изреке ожалбене пресуде, и то да ли је окривљени АА знао да је у Румунији прибавио лажан новац, чија противвредност прелази износ од 1.500.000,00 динара и да ли га је прибавио у намери да га стави у оптицај као прави, као и да ли је окривљени свестан противправности својих радњи.

Правилно је првостепени суд, ценећи одбрану окривљеног у погледу наведених спорних питања, закључио када исту није прихватио, налазећи да је очигледно усмерена на избегавање кривице, а такође је правилно првостепени суд закључио када у битним деловима није прихватио као истинит исказ сведока ВВ, налазећи да је исти дат у намери помагања окривљеном.

Најпре, када су у питању наводи одбране окривљеног да је у конкретном догађају био само посредник, правилно је првостепени суд са извесношћу утврдио да о наводном пословном аранжману, како то окривљени наводи у својој одбрани, нема никаквих писаних доказа. Сам окривљени наводи да, када му је исплаћена провизија од стране фирме ..., није постојао уговор који би представљао правни основ за исплату новца, да су ти папири у договору са ... требали да буду написани и потписани са његове стране, односно да у моменту када је новац преносио, није имао неки доказ о пореклу тог новца и основу стицања, али да је планирао са фирмом ... сачињавање одговарајуће писане документације о пореклу овог новца и основу по ком му је новац

исплаћен, да је он седам дана после догађаја који је предмет овог поступка, односно седам дана после узимања новца, требало да се врати у Румунију, у Букурешт, ради сачињавања одговарајуће документације у вези са овим послом, а да није никакав проблем да њему ... пошаље непотписани примерак тог уговора, јер од предметног догађаја није могао да напусти територију Републике Србије, при чему такав непотписан или потписан примерак уговора о посредовању, који је неспорно могао бити послат и путем електронске комуникације, суду није предочен.

Такође, иако се не може искључити да је сведок ВВ заједно са представницима његове компаније, па чак и са окривљеним одлазио у Курдистан, о чему суду није достављен ниједан документ, ни фотокопија пасоша, нити било који други писани доказ, нити се може искључити да је наведена компанија 2019. године, пребацила новац у износу од 5.000 еура на рачун фирме окривљеног у Србији, о чему такође није достављен никакав доказ, и по оцени овога суда потпуно је нејасно какве тачно услуге посредовања фирма "...", познати произвођач намештаја плаћа окривљеном. Да ли је то упознавање са ..., као особом која има фирму и у Курдистану, што тврди сведок ВВ или је то могућност пословања са Ираком. При томе сведок ВВ у свом исказу говори да је његова компанија "...", радила пуно са земљама Трећег света, па стога и по оцени овога суда није разумљива улога окривљеног у целом том послу, с обзиром на пословно искуство фирме "...".

Надаље, и поред чињенице да се посао и преговори дешавају 2019. године, како то тврди окривљени у својој одбрани, након чега му фирма "...", одмах плаћа провизију, по даљим наводима окривљеног до реализације долази тек након завршетка "короне", односно у 2021. години, при чему му није познато ко је био од Арапа са којима су вођени преговори око куповине намештаја, да ли је и ко купио тај намештај, није му познато да ли је дошло до реализације купопродаје намештаја између Ирака и "...", јер он није учествовао у директним преговорима, али да претпоставља да јесте, чим му је исплаћена провизија и да је њега ... обавестио да је остварио право на провизију, јер је договорен посао у чијем посредовању је учествовао.

Међутим, власник фирме "...", у чијем пословном аранжману је наводно посредовао окривљени и чија фирма би требало да испоручи намештај, наводи да се десила "корона" и да је из тог разлога дошло до одлагања посла, иако је посао и дан данас отворен, да се до дана када је испитан на главном претресу није десила било каква реализација било каквог посла из тог предговора, већ да је и даље у оквирима могућности, а да, када му је овде окривљени јавио да је посао активиран, то значило да је он добио свој посреднички део и да треба поново да иду у Курдистан, како би се реализовао посао. Из наведеног, по правилном налажењу првостепеног суда, произлази да посао није закључен, јер супротно не би могло остати непознато сведоку ВВ, као власнику компаније, а да са друге стране фирме... или ... лично шаље новац окривљеном за услугу посредовања иако до реализације посла у време слања новца није дошло, што је и по ставу овога суда, како то правилно налази веће првостепеног суда, потпуно нелогично и за суд неприхватљиво.

Такође, сведок ВВ, по правилном закључивању првостепеног суда, очигледно, а у намери помагања окривљеном, потпуно супротно било каквој логици, у свом сведочењу износи тврдње да је један од његових услова за наводни посао од неколико

десетина милиона евра понуђених послова, био тај да се овде окривљеном авансно плате трошкови и његова услуга посредовања у овом послу, да се радило о износу између 100 и 150 хиљада долара, да је једина опција у том тренутку била та да се овде окривљеном тај новац исплати у готовини и да је нагласио да је приликом првог одласка у Курдистан рекао да он неће поново одлазити тамо уколико овде окривљени не буде испоштован у погледу његовог договора са њима. Према наводима одбране окривљеног, окривљени је имао договор са ..., који је пријатељ окривљеног, а не са људима из Курдистана, па је стога и по оцени овога суда нејасно зашто би сведок целокупан посао условио поштовањем неког договора са људима из Курдистана, о чему нико осим сведока ВВ није говорио.

Када је у питању одбрана окривљеног у погледу начина на који је дошао у посед предметног новца, правилан је закључак првостепеног суда да је таква његова одбрана неистинита, о чему је суд у образложењу ожалбене пресуде дао јасне, детаљне и за овај суд у свему правилне разлоге.

Према одбрани окривљеног, исти, иако никада по сопственом казивању није примио готов новац у иностранству, управо овог пута то пита ..., који му каже да то може и обавештава окривљеног да му шаље новац из Ирака, да ће новац носити возач камиона за Немачку и где ће тај возач имати паузу, тако да окривљени одлази у Румунију и након виђања са неким пријатељима и ноћења, сутрадан одлази на један паркинг простор између два града у Румунији, између Темишвара и Арада, ближе Темишвару, тачније одмах по изласку из Темишвара, како би преузео новац, при чему окривљени не зна податке тог возача, већ само број регистарске ознаке камиона.

Према даљој одбрани окривљеног, када се нашао са њим, тај човек му је новац дао у једној кеси, након чега је погледао у унутрашњост кесе, где је видео 10 свежања новчаница са америчким доларима, након чега је само у брзини прстима проверио тај новац тако што га је додирнуо и по некој његовој процени радило се о правим новчаницама, односно није посумњао да је у питању фалсификат.

Дакле, из овакве одбране окривљеног произлази да је након око две године од своје извршене услуге посредовања обавештен да треба да добије провизију од 100.000 долара и да ће му тај новац предати неки возач камиона на паркингу, одлази на то место, не сумњајући на могућност да је новац који ће му бити предат фалсификован. При том, окривљеном није непознат појам фалсификата, јер је и по сопственом признању код себе имао претходно набављену фалсификовану боравишну дозволу Румуније, коју ће касније истог дана употребити на граничном прелазу Ватин. Окривљеном до тада непознати човек предаје новац у каси, а окривљени додиром прстију, иако по сопственом казивању није стручњак за проверу новца, закључује да је новац прави. Окривљени одлази на место преузимања не мале суме новца у износу од 100.000 долара, а код себе нема ниједан уређај како за бројање новца, тако и за проверу његове оригиналности, јер има поверења у ... Окривљеном је познато да свака новчаница мора имати жиг, али није новац вадио да то провери, али јесте видео да на новчаници има нит, што је и по оцени овога суда нејасно како је окривљени видео, када су новчанице биле у свежњевима и када новац није бројао, већ је претпоставио да је имало онолико новца колико му је речено да му је послато, при чему о извршеној примопредаји новца између окривљеног и возача камиона никаква потврда или

признаница суду није достављена.

Друга околност, у погледу знања окривљеног о неверодостојности набављеног новца, а која указује да је одбрана окривљеног неистинита је заправо начин на који је окривљени покушао да пренесе новац.

Наиме, окривљени у својој одбрани у овом делу каже да након што је новац узео, није хтео да га држи у кеси, онако како му је предат, већ је из кесе свежњеве новчаница ставио у џепове јакне, онолико колико је могао и затим јакну ставио у гепек возила или на задње седиште возила, није могао тачно да се сети, што би требало да указује да је окривљени прилично ноншалантно, без неке претеране опрезности, јакну са новцем негде ставио, не обазирјући се на то претерано да би запамтио.

Међутим, супротно оваквој одбрани окривљеног, оно што је у овом поступку неспорно утврђено јесте да је јакна окривљеног са новцем била спакована и затворена у торби која се налазила у гепеку возила, како се то јасно види у криминалистичко-техничкој фотодокументацији ПУ Панчево, ПС Вршац број УВ-349/21 од 03.09.2021. године и то на фотографији број 3 и 4, изглед унутрашњости гепека наведеног возила и предмета у гепеку, на фотографији број 5 изглед садржине торбе из гепека возила и на фотографији број 6 и 7 изглед проналаска места где се у јакни налазио новац, што и по оцени овога суда указује да је окривљени водио рачуна о томе како ће сакрити прибављени новац.

Из наведеног, и по оцени овога суда, несумњиво произлази закључак да је окривљени био потпуно свестан да је прибављени новац био фалсификат, због чега је његова одбрана у наведеном делу и за овај суд неприхватљива.

Правилно је првостепени суд, анализирајући напред наведена спорна питања, нашао да је окривљени фалсификовани новац набавио у намери да га стави у промет, који закључак је пре свега засновао на околности да се ниједан други разлог, осим ради стављања у промет, логичким резонувањем не може пронаћи у ситуацији када је окривљени набавио фалсификовани новац у износу од 99.100 долара. При томе је и за овај суд потпуно неприхватљиво, нелогично и без смисла оно што је окривљени наводио у својој одбрани, шта је планирао са новцем. Наиме, окривљени је власник фирме у Србији, односно сувласник фирме у Румунији, зна колико новца може да се уплати на рачун његове фирме у Србији која не послује у оквиру ПДВ, окривљени зна за плаћање преко рачуна, а није приликом преласка граничног преласка полицијским службеницима рекао да у возилу има новац од 100.000 долара, наводно сматрајући да нема разлога да им то пријави. При том, окривљени редовно прелази границе, али му, како то наводи, није познато какве су обавезе грађана приликом уласка у Републику Србију, односно колико новца морају да пријаве на граничном прелазу. Према наводима одбране окривљени је планирао да овај новац који је добио на име провизије по уласку у Републику Србију однесе у банку и тамо депонује, с тим што би то учинио када обезбеди одговарајућу писану документацију у вези са пореклом новца. Међутим, оваква одбрана окривљеног је и по оцени овога суда у потпуности неприхватљива и како то правилно закључује првостепени суд, дата искључиво у циљу избегавања кривице.

Када је у питању психички однос окривљеног АА према извршеним кривичним делима, по оцени овога суда, правилно је првостепени суд закључио да понашање окривљеног указује да је у односу на радње, како из тачке један, тако и из тачке два изреке ожалбене пресуде, поступао са директним умишљајем као обликом кривнице, јер је био свестан да је прибавио лажан новац у вредности од 99.100 долара, при чему количина новца и начин на који је исти спаковао у гепеку свог возила указује да је окривљени лажан новац прибавио у циљу стављања у промет као правог, дакле, свесно и вољно је прибавио лажан новац у противвредности која прелази износ од 1.500.000,00 динара, у намери да тај новац стави у промет као прави, а такође је био свестан да боравишна дозвола Румуније на његово име представља лажну јавну исправу, па имајући у виду да је исту приликом граничне контроле и покушаја да пређе граничну границу из правца Румуније ка Србији, шефу смене на граничном прелазу Ватин, полицијском службенику ББ, наведену фалсификовану исправу дао на увид, то је исти свесно и вољно употребио лажну јавну исправу као праву. Стога је окривљени АА, како то правилно налази првостепени суд, у односу на радње како из тачке 1, тако и из тачке 2 изреке ожалбене пресуде, био свестан својих дела и хтео њихово извршење, при чему је био свестан да су његова дела забрањена, па како способност окривљеног АА да схвати значај својих дела и да управља својим поступцима током поступка нису били доведени у питање, то је правилно првостепени суд закључио да је окривљени био урачунљив.

Апелациони суд у Београду је код таквог стања ствари у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оцене одбране окривљеног и оцене свих доказа изведених током поступка, при чему је право суда да врши оцену доказа, а првостепени суд је за свој закључак у погледу оцене одбране окривљеног и оцене свих доказа изведених на главном претресу, дао јасне, недвосмислене, довољно аргументоване и за Апелациони суд у Београду у свему прихватљиве разлоге и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекла сва битна обележја кривичног дела фалсификовање новца из члана 241 став 3 у вези става 2 КЗ и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ, правилно налазећи да је окривљени наведена кривична дела извршио са директним умишљајем, јер је био свестан својих дела и хтео њихово извршење, свестан да су његова дела забрањена, па како није било околности које би искључивале његову кривицу, то га је правилно првостепени суд огласио кривим за наведена кривична дела, док се супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, адвоката Миленка Цвијовића и адвоката Добривоја Главонића, којима се првостепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

Међутим, испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, Апелациони суд у Београду налази да су жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Миленка Цвијовића и адвоката Добривоја Главонића, основане.

Наиме, првостепени суд је, одлучујући о врсти и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, ценио све околности предвиђене чланом 54 Кривичног законика, које утичу да казна буде мања или већа, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио да је исти до сада неосуђиван и да се против њега не води други кривични поступак, док је од отежавајућих околности у односу на кривично дело

фалсификовање новца из члана 241 став 3 у вези става 2 КЗ суд ценио да динарска противвредност лажног новца вишеструко прелази износ од 1.500.000,00 динара, који представља квалификаторну околност става 3 овог кривичног дела, док у односу на кривично дело фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ на страни окривљеног суд није нашао отежавајуће околности. Ценећи све наведене олакшавајуће и отежавајуће околности, а имајући у виду тежину учињеног дела и степен кривице, првостепени суд је окривљеном АА претходно утврдио за кривично дело фалсификовање новца из члана 241 став 3 у вези става 2 КЗ, казну затвора у трајању од 7 (седам) година и новчану казну у износу од 300.000,00 динара, а за кривично дело фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ, казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, а затим га, применом одредбе члана 60 КЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 1 (једног) месеца, у коју му је, применом одредбе члана 63 КЗ, урачунао време проведено у притвору и новчану казну у износу од 300.000,00 динара, имајући при том у виду сврху кажњавања, односно остваривања ресоцијализације и утицање на друге да не врше кривична дела, налазећи да је наведена казна адекватно изражавање друштвене осуде за извршено кривично дело и да је истом остварена праведност и сразмерност између учињеног дела и тежине кривичне санкције, те да је овако опредељена казна довољна за остваривање како опште сврхе кажњавања прописане чланом 4 став 2 КЗ, тако и посебне сврхе кажњавања из члана 42 КЗ.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, основано се жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Миленка Цвијовића и адвоката Добривоја Главонића, указује да првостепени суд није дао адекватан значај олакшавајућим околностима на страни окривљеног, као и да је отежавајућој околности у односу на кривично дело из члана 241 став 3 у вези става 2 КЗ дао пренаглашен значај, због чега је у односу на ово кривично дело превисоко одмерио казну.

Сходно напред наведеном, а имајући у виду све олакшавајуће и отежавајуће околности које је правилно првостепени суд нашао на страни окривљеног АА, дајући им адекватан значај, при том ценећи степен кривице окривљеног, тежину извршених кривичних дела, јачину повреде заштићеног добра, личност окривљеног и његове личне прилике, Апелациони суд у Београду је, усвајањем жалби бранилаца окривљеног АА, адвоката Миленка Цвијовића и адвоката Добривоја Главонића, окривљеном АА, на основу члана 4, 42, 43, 44, 45, 48, 50 и 54 КЗ, за кривична дела за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, претходно утврдио, и то за кривично дело фалсификовање новца из члана 241 став 3 у вези става 2 КЗ, казну затвора у трајању од 6 (шест) година и новчану казну у износу од 300.000,00 динара, а за кривично дело фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ, казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, а затим га, уз примену члана 60 и 63 КЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година 1 (једног) месеца, у коју му је урачунао време проведено у притвору и новчану казну у износу од 300.000,00 динара, налазећи да су овако утврђене појединачне казне, као и овако одмерена јединствена казна нужне, али и довољне мере кривично правне заштите, као и да ће се ефективном казном затвора, у наведеном трајању и новчаном казном у наведеном износу, у потпуности остварити сврха кажњавања, прописана одредбом члана 42 Кривичног законика, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика, то јест наведеним казнама ће се у довољној мери утицати на окривљеног АА да убудуће не

врши иста или слична кривична дела, као и на друге да не чине кривична дела.

Стога је жалбена јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Панчеву, у којој се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку, у смислу изрицања строжије кривичне санкције окривљеном, оцењена као неоснована.

Овај суд је ценио и остале наводе из изјављених жалби, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку, па их није посебно ни образлагао.

Из свих изнетих разлога, Апелациони суд у Београду је, на основу одредбе члана 459 став 1 и члана 457 Законика о кривичном поступку, донео одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар-виши саветник
Бранислава Муњић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драган Ћесаровић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**